

Bloed van twee werelden

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Ze had nooit mogen bestaan.

Lizzy is geboren uit twee werelden die elkaar horen te vernietigen—een vampier als vader en een heks als moeder. Een combinatie zo zeldzaam dat de meeste kinderen het niet overleven.

Op haar achttiende verandert alles. Haar krachten ontwaken—sneller, sterker en gevaarlijker dan ooit bedoeld.

Vanaf dat moment trekt ze meteen aandacht. Niet alleen van degenen die haar willen beschermen... maar vooral van hen die haar willen bezitten, gebruiken of vernietigen.

Tussen vijanden die haar bloed begeren, een mysterieuze jongen die haar beter begrijpt dan ze zou moeten willen, en een duistere macht die ontwaakt door haar bestaan...

moet Lizzy ontdekken wat ze werkelijk is.

Een redder.

Een wapen.

Of het begin van iets dat alles zal veranderen.

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen.
Andere worden verhalen.

Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementverhuur en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf.

Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Kind van twee werelden

Bloed van Twee Werelden: Deel 2

Wij tweeën op aarde

Wij vieren in het universum

Toen mensen vergaten mens te zijn

Bloed van twee werelden

Hoofdstuk 1 - De dag dat alles veranderde

De wereld voelde... stil.

Niet de gewone stilte van een vroege ochtend, maar iets diepers. Alsof alles even pauzeerde. Alsof zelfs de tijd wachtte. Liara stond midden in haar kamer, haar blik gericht op haar handen. Ze trilden. Niet van angst, maar van kracht.

Achttien.

Het woord echode door haar hoofd alsof het meer betekende dan alleen een leeftijd. Alsof het een sleutel was. Een grens die ze zojuist had overschreden.

Langzaam haalde ze adem.

Fout.

De lucht voelde anders. Dikker. Zwaarder. Elke geur, elke beweging, elk klein geluid drong haar binnen alsof haar zintuigen opnieuw waren geboren. Het overspoelde haar bijna.

En toen— Een steek. Een ontlading. Alsof haar lichaam zichzelf opnieuw schreef.

Haar knieën gaven het bijna op, maar ze ving zichzelf op tegen het bureau. Haar vingers klemden zich vast aan het hout... dat onder haar grip zacht kraakte.

Te sterk.

“Oké...” fluisterde ze schor.

Haar hart sloeg. Eén keer. En toen— Verdween de wereld. Geen overgang. Geen waarschuwing. Gewoon... weg.

Ze stond buiten.

De kou sloeg tegen haar huid, maar ze voelde het nauwelijks. Mist hing laag over de grond en kroop tussen de bomen door als iets levends. Voor haar strekte zich het land uit — eindeloos, wild en onaangetast. Ze herkende het. Hun land. Het gebied rondom het kasteel.

Haar adem ging iets sneller, maar niet van paniek. Meer van... verwondering.

“Ik heb me verplaatst,” zei ze zacht tegen zichzelf.

Niet te geloven. Ze heeft gelopen of gevlogen.

Gewoon... daar geweest.

Een droge lach ontsnapte haar. Kort. Ongelooflijk.

“Oké... dat is dus nieuw.”

De wind bewoog door de bomen, maar het geluid kwam scherper binnen dan ooit. Ze hoorde bladeren vallen. Takken die licht kraakten. Dieren die zich kilometers verderop verplaatsten.

Alles. Te veel.

Ze kneep haar ogen dicht en dwong haar ademhaling rustiger te worden.

Focus. Dat had haar moeder haar altijd geleerd. Maar haar moeder was hier niet. Niet meer.

Liara opende haar ogen weer en draaide zich langzaam om naar het kasteel.

Het stond daar, zoals altijd.

Groot. Donker. Onaantastbaar.

Opgetrokken uit steen die ouder leek dan de wereld eromheen, verscholen tussen bossen en heuvels, ver weg van alles wat menselijk was. Geen wegen. Geen burens. Geen toevallige bezoekers.

Alleen hen. Altijd al. Niet voor luxe. Voor bescherming. Voor haar.

Ze wist waarom. Ze had het altijd geweten. Haar bloed.

Zelfs vóór vandaag had het iets gedaan met anderen. Vampiers voelden het. Werden erdoor aangetrokken. Onrustig. Hongerig. Gevaarlijk.

Maar hier... op dit land... gebeurde dat niet. Omdat zij hier waren. Haar vader. Haar broers.

Hetzelfde bloed. Daarom voelden zij geen drang. Geen honger.

Alleen familie. Liara zette een stap vooruit — en stond een fractie van een seconde later al bij de rand van het pad dat naar het kasteel leidde.

Ze fronste.

“Oké... misschien moet ik daar even rustig mee doen.”

“Goed idee.”

De stem kwam van achter haar. Rustig. Bekend. Onverstoorbaar.

Liara draaide zich om. Clarck stond tegen een boom geleund, zijn armen losjes over elkaar. Zijn blik was scherp, maar niet gespannen. Observerend.

Zoals altijd.

“Je bent luid vandaag,” zei hij.

Liara trok een wenkbrauw op. “Luid?”

Clarck knikte licht. “Niet voor mensen. Voor... ons.” Voor hen.

Ze voelde het nu ook. Niet als geluid, maar als iets anders. Haar aanwezigheid drukte tegen de ruimte aan. Groter dan voorheen.

Voordat ze kon reageren, klonk er een tweede stem.

“Ze heeft net ontdekt dat ze zichzelf kan wegflitsen en jij begint over ‘luid’?” Matt.

Hij kwam uit het niets tevoorschijn, met een grijns die net zo snel was als hijzelf. Zijn energie vulde de ruimte direct. Licht. Onbezorgd. Maar onder die houding zat altijd iets scherp.

Iets gevaarlijks.

Hij keek Liara van top tot teen aan en floot zacht.

“Nou, zusje... je bent officieel een probleem geworden.”

Liara rolde met haar ogen. “Dank je.”

“Serieus,” ging Matt verder, terwijl hij een paar stappen dichterbij kwam. “Je energie... het is anders. Groter. Alsof—”

“Alsof ze niet meer te stoppen is,” maakte een derde stem het af.

Dieper. Zwaarder. Onwrikbaar.

Liara verstijfde een fractie van een seconde.

Haar vader stond bovenaan de stenen trap van het kasteel, zijn blik direct op haar gericht.

Hij had niet hoeven bewegen. Hij was er gewoon. Zoals altijd.

Zijn aanwezigheid alleen al was genoeg om de lucht te laten veranderen. Sterk. Onverschrokken. Onmiskenbaar leidend.

Lira voelde geen angst. Nooit bij hem. Alleen... gewicht.

Hij kwam langzaam naar beneden, elke stap beheerst. Zeker.

Toen hij voor haar stond, zei hij niets. Hij keek haar alleen aan. Alsof hij iets zocht.

Of iets bevestigde.

“Je voelt anders,” zei hij uiteindelijk.

Niet als vraag, maar als constatering.

Lira knikte langzaam. “Ik... denk dat alles anders is.”

Een korte stilte volgde.

Toen knikte hij.

“Goed.”

Matt liet een zachte lach horen. “Dat is alles? ‘Goed’?”

Hun vader keek hem kort aan. Dat was genoeg.

Matt hield meteen zijn mond, al bleef de grijns op zijn gezicht hangen.

Clarck duwde zich van de boom af en kwam dichterbij. Zijn blik ging opnieuw naar Lira, analyserend.

“En?” vroeg hij rustig. “Hongergevoel?”

Lira schudde haar hoofd.

“Geen drang. Geen... behoefte.”

Dat was het moment waarop de stilte veranderde. Niet gespannen. Maar betekenisvol.

Matt floot opnieuw, zachter dit keer. “Dat is... nieuw.”

Clarck knikte langzaam. “Dat betekent dat haar bloed veranderd is.”

Hun vader zei niets.

Maar zijn blik werd scherper.

“Of sterker,” voegde Lira toe.

Ze voelde het. Diep vanbinnen. Alsof iets in haar eindelijk op zijn plek was gevallen. Niet half. Niet verdeeld. Heel. En toch— Anders dan alles wat bestond.

Haar vader keek haar nog een moment aan.

Toen draaide hij zich om.

“We gaan naar binnen.”

Geen discussie. Geen uitleg. Alleen richting. Zoals altijd.

Lira volgde, met haar broers aan weerszijden.

Maar terwijl ze de grote deuren van het kasteel doorging, voelde ze het opnieuw.

Die verandering.

Niet alleen in zichzelf.

Maar in de wereld.

Alsof iets haar had opgemerkt.

Alsof iets—

Wakker was geworden.

En ergens, ver buiten het veilige land dat haar al haar hele leven beschermdde...

Begon iets terug te kijken.

Bloed van twee werelden

Hoofdstuk 2 - De wereld buiten

De wereld buiten het landgoed rook anders. Niet alleen anders. Drukker. Levendiger. Onrustiger.

Liara stond stil naast de zwarte auto, haar blik gericht op het gebouw voor haar. Groot, modern, vol glas en beweging. Mensen liepen in en uit alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Focus dacht ze, lijkt een mens, concentratie.

Voor hen was dat ook zo.

Voor haar niet.

“Je staart,” zei Matt droog naast haar.

Ze reageerde niet meteen.

“Ik observeer,” antwoordde ze uiteindelijk.

Matt grijnsde. “Klinkt slimmer. Minder alsof je overweegt om weg te rennen.”

Liara draaide haar hoofd langzaam naar hem. “Ik overweeg alles.”

“Dat is precies het probleem,” mompelde hij.

Aan haar andere kant stond Clarck, stil zoals altijd. Zijn blik gleed over de omgeving — niet vluchtig, maar methodisch. Ingangen. Uitgangen. Mensen. Afstanden.

Hij zei niets. Maar Liara wist dat hij alles al had gezien.

Alles wat een bedreiging kon zijn.

“Je hoeft hier niet doorheen alsof het een slagveld is,” zei ze zacht.

Clarck keek haar aan.

“Voor jou?” antwoordde hij rustig. “Is het dat wel.”

Een korte stilte viel. Niet ongemakkelijk. Maar waar.

Matt klapte in zijn handen. “Goed, dit wordt gezellig. Eerste schooldag en we beginnen meteen met existentiële dreiging.”

Liara zuchtte licht, maar er trok een kleine glimlach over haar gezicht.

Dit... dit kende ze wel.

Hen.

Altijd hen.

“Kom,” zei Clarck uiteindelijk. “We blijven niet buiten staan.”

Binnen was het erger. Niet gevaarlijk. Maar overweldigend.

Geluid sloeg tegen haar aan als een golf.

Stemmen. Gelach. Voetstappen. Gedachten. De constante cadans van hartslagen — honderden tegelijk. Elk ritme anders. Elk leven hoorbaar.

Liara bleef abrupt staan.

Matt liep tegen haar op. “Oké, dat is nieuw.”

“Het is te veel,” fluisterde ze.

Clarck stond direct voor haar. Niet dichtbij genoeg om aandacht te trekken, maar dicht genoeg om haar focus te worden.

“Kijk naar mij,” zei hij rustig.

Ze deed het.

“Adem.”

Ze haalde adem. Te diep. Te scherp.

“Rustiger,” zei hij.

Nog een ademhaling. Langzamer.

De geluiden bleven, maar werden... verder weg. Niet weg, maar minder aanwezig.

Controle.

Ze knikte.

“Ik heb het.”

Matt keek haar onderzoekend aan. “Zeker?”

“Ja.”

“Mooi,” zei hij. “Want als jij flipt, moeten wij het uitleggen. En ik heb daar geen zin in.”

Liaara gaf hem een droge blik. “Ik zal mijn best doen om je sociale leven niet te verpesten.”

“Mijn sociale leven is al verpest,” zei hij. “Ik hang met jullie rond.”

Clarck negeerde hen beiden en keek de gang in. “We bewegen.”

Ze liepen door de school.

Of beter gezegd: zij liepen, Liara observeerde.

Alles.

De manier waarop mensen elkaar aankeken. Hoe ze lachten zonder reden. Hoe ze elkaar aanraakten zonder erbij na te denken. Hoe dichtbij ze stonden zonder angst. Kwetsbaar. Dat was het woord. Mensen waren... kwetsbaar.

En ze wisten het niet eens.

“Je kijkt alsof je een documentaire aan het analyseren bent,” zei Matt.

“Dat doe ik ook,” antwoordde Liara.

“Over wat?”

“Menselijk gedrag.”

Matt grijnsde breed. “Succes. Niemand snapt dat.”

Ze bereikten haar lokaal.

Clarck bleef staan bij de deur.

Matt leunde tegen de muur.

“Wij zitten niet bij je in de klas,” zei Matt. “Maar we zijn dichtbij.”

“Dat hoeft niet—” begon Liara.

“Wel,” onderbrak Clarck rustig.

Geen discussie.

Ze kende die toon.

“Je controle is nieuw,” ging hij verder. “Je kracht ook. Totdat je beide volledig beheerst, nemen wij geen risico’s.”

Lira keek hem aan. Hij had gelijk. Dat irriteerde haar.

Maar ze knikte.

“Goed.”

Matt duwde zich van de muur af en tikte licht tegen haar schouder. “Eerste dag. Probeer niemand per ongeluk te breken.”

“Ik zal me inhouden.”

“Doe dat,” zei hij. “Docenten worden daar zenuwachtig van.”

Het lokaal was... kleiner dan ze had verwacht. Niet fysiek. Maar in gevoel.

Alsof alles binnen die muren minder betekenis had dan wat daarbuiten lag.

Ze koos een plek bij het raam. Overzicht. Altijd overzicht.

Studenten druppelden binnen. Gesprekken begonnen. Stoelen schoven.

Normaal. Alles was normaal. Maar iedereen keek naar het nieuwe knappe meisje in de klas. Er werd over haar gepraat, nieuwsgierig en geïnteresseerd. Ze hoorde alles, ook wat in hun hoofden omging. Ze werd er bijna verlegen van.

En toen— Voelde ze het. Niet geluid. Niet beweging. Aanwezigheid.

Ze draaide haar hoofd langzaam. En zag hem. Hij stond bij de deur. Niet onzeker. Niet zoekend. Gewoon... aanwezig.

Alsof hij niet binnenkwam in de ruimte, maar de ruimte zich aanpaste aan hem.

Zijn blik vond haar direct. Geen aarzeling. Alsof hij haar al had verwacht.

Lira voelde iets verschuiven in haar borst. Niet pijnlijk. Maar intens.

Ze kende hem niet. Dat wist ze zeker. En toch— Voelde niets aan hem onbekend.

Hij kwam in beweging. Rustig. Beheerst. Niet richting haar. Maar ook niet weg van haar. Bewust. Hij koos een plek. Niet naast haar. Niet ver weg. Dicht genoeg.

Haar ogen vernauwden zich licht.

Dat was geen toeval.

De les begon. Of iets wat daarop leek. Woorden werden gesproken. Informatie gedeeld.

Lira hoorde alles. Verwerkte alles. Onthield alles. Maar het interesseerde haar niet. Niet echt.

Want haar aandacht lag ergens anders. Bij hem. Ze voelde het. Alsof zijn aanwezigheid tegen de hare aanleunde. Niet agressief of bedreigend. Maar... gelijkwaardig.

Niemand voelde zo. Niemand. Ze draaide haar hoofd een fractie. Hun blikken kruisten opnieuw. Dit keer hield hij het vast. Niet uitdagend. Niet onderdanig. Gewoon... zeker.

Alsof hij wist dat ze niet weg zou kijken.

En dat deed ze ook niet.

En toen— Een verstoring. Klein. Maar scherp. Alsof iets door de lucht sneed.

Liaara's blik schoot naar het raam. Buiten. Tussen de bomen, ver voorbij het schoolterrein...

Beweegde iets. Te snel. Te stil. Haar lichaam reageerde direct. Niet zichtbaar. Maar klaar.

Matt had gelijk gehad. Dit *was* een slagveld. Alleen nog niet openlijk. Ze keek terug naar hem en zag het meteen. Hij had het ook gevoeld. Zijn houding was minimaal veranderd. Maar genoeg. Hun blikken ontmoetten elkaar opnieuw. En zonder woorden— Wisten ze hetzelfde.

Dit was geen toeval.

Niet zijn aanwezigheid.

Niet wat er buiten bewoog.

En zeker niet—

Dat ze elkaar hadden gevonden.

De bel ging.

De ruimte brak open in geluid en beweging.

Mensen stonden op. Praatten. Lachten.

Alsof niets was gebeurd.

Liaara bleef een moment zitten. Observerend. Berekenend. Toen stond ze op. Hij ook.

Ze bewogen tegelijk. Niet gepland. Maar synchroon.

Hij was sneller bij haar dan logisch was.

“Eerste dag?” vroeg hij.

Zijn stem was rustig. Diep. Beheerst.

Liaara knikte licht. “Valt het zo op?”

“Alleen voor iemand die kijkt.”

“En jij kijkt?”

“Altijd.”

Een korte stilte viel. Niet ongemakkelijk. Maar geladen.

“Liaara,” zei ze uiteindelijk.

Ze wist niet waarom ze het zei. Maar het voelde... nodig.

Zijn blik verzachtte een fractie.

“Bill.”

Daar was het. Een naam. Maar geen antwoord. Nog niet.

Liaara voelde het opnieuw. Die herkenning. Die spanning.

Dat gevaarlijke evenwicht tussen nieuwsgierigheid en instinct.

Buiten bewoog de schaduw opnieuw.

Dichterbij.

Maar ze was niet alleen.

En dat maakte alles...

Alleen maar dragelijker en minder eng.

Bloed van twee werelden

Hoofdstuk 3 - Het moment dat alles kantelde

De lucht was veranderd.

Niet zichtbaar.

Niet hoorbaar.

Maar voelbaar.

Liana wist het al voordat ze de school uit liep.

“Niet via de hoofdingang,” zei Clarke zacht.

Hij stond er al.

Alsof hij haar had opgewacht.

Matt verscheen een seconde later naast hem, zijn blik minder speels dan normaal.

“Er klopt iets niet,” zei hij.

Liana knikte.

“Buiten.”

Clarke keek haar scherp aan. “Je hebt het gevoeld?”

“Ja.”

Een korte stilte.

Niet van twijfel.

Maar van bevestiging.

“Dan gaan we nu,” zei hij.

Ze verlieten het terrein niet samen met de anderen. Te druk. Te open.

Clarke leidde hen langs de zijkant van het gebouw, richting de rand van het bos dat het schoolterrein omringde.

De geluiden van mensen stierven langzaam weg. Te langzaam.

Liana hoorde ze nog steeds. Maar daaronder— Kwam iets anders. Stillere stappen. Snellere beweging. Geen hartslag. Haar lichaam reageerde voordat haar gedachten dat deden.

Ze stopte abrupt.

“Niet verder,” zei ze.

Matt keek haar aan. “Daar is ‘ie, hè?”

Liana knikte langzaam.

“Ja.”

Hij verscheen niet meteen.

Dat maakte het erger.

De stilte werd dikker. Zwaarder.

Alsof de wereld inhield. En toen— Een beweging. Rechts. Te snel voor menselijk zicht.

Maar niet voor hen. Hij stond er ineens. Een paar meter verder. Lang. Bleek.

Onmiskkenbaar een vampier.

Zijn blik gleed over hen heen... en bleef hangen op Liara.

Niet op haar broers. Op haar. Zijn lippen trokken langzaam omhoog.

Niet vriendelijk. Hongerig.

“Interessant,” zei hij zacht.

Zijn stem was glad. Oud.

Liara voelde hoe Matt een stap voor haar zette. Automatisch. Beschermend.

“Foute keuze,” zei Matt.

De vampier negeerde hem. Volledig.

“Dat is haar, nietwaar?” ging hij verder, zijn ogen nog steeds op Liara gericht. “Ik vroeg me al af of het waar was.”

Clarck kwam naast Matt staan. Zijn houding rustig, maar gespannen.

“Je gaat nu weg,” zei hij.

Niet luid. Maar absoluut.

De vampier lachte zacht.

“Of wat?”

Hij zette een stap naar voren. Dat was genoeg. Matt bewoog. Snel. Te snel voor een mens.

Maar niet snel genoeg. De vampier ving hem moeiteloos op en slingerde hem tegen een boom alsof hij niets woog. De klap echode door het bos. Liara's adem stakte. Niet van angst. Van besef.

Dit was een oudere, sterker en sneller dan haar broers.

Clarck was al in beweging, viel aan met precisie, zonder emotie.

Maar ook hij werd tegengehouden.

Niet zo makkelijk als Matt. Maar toch.

De vampier glimlachte.

“Jullie zijn niet het probleem,” zei hij zacht.

Zijn blik gleed terug naar Liara.

“Zij wel.”

Liara voelde het. Die grens. Dat moment. Tot nu toe had ze gecontroleerd. Geobserveerd. Ingehouden. Ze was ervanuit gegaan dat haar broers haar konden beschermen.

Maar dit— Was anders. Haar broers. Hun pijn. Hun kwetsbaarheid. Door haar.

Omdat hij hier was...

Voor haar.

“Stop,” zei ze.